

Karanlıklar Prensi, CIA ve Maoistler

Garbis ALTINOĞLU

31 Ekim 2017

Hasan Tezcan, 10 Eylül-1920 (TKP)-İLD/ İKD/ ÇIRAK-DER/ BİRLİK DAYANIŞMACILAR adlı kapalı grubun facebook sayfasında Hürriyet yazarı Murat Yetkin'in geçen yıla ait bir köşe yazısını paylaşmış. Yetkin'in, burada yer verdiği abartılı ve subjektif söylemden de cesaret aldığını sandığım Tezcan, bu yazının hemen üstüne şu ilginç yorumu eklemiş: Çin haricinde MAOcu partilerin kurucusu CIA !

Tezcan'ın paylaştığı yazı Yetkin'in, 7 Mayıs 2016 tarih ve Her devrin en karanlık ajanı başlıklı köşe yazısı. Yetkin bu yazıda, 9 Nisan 2016'da ölen Duane R. Clarridge adlı ünlü CIA elemanının marifetlerinden söz ediyor. Yazar,

Karanlıklar Prensi' denilince Türkiye'de akla gelen isim Amerikalı Richard Perle olur. Perle, evet istihbarat dünyasına da aşina, ama 1980'ler-90'lar boyunca kapalı kapılar ardında çok iş bitirmiş, Ortadoğu'daki her taşın altından çıkmış bir siyasi danışmandır.

Ama Perle, Duane R. Clarridge'in yanında, Küçük Prens' gibi kalabilir diyor. Yetkin daha sonra Clarridge'in, kendi anılarını anlattığı A Spy For All Seasons (=Her Devrin Casusu) adlı kitabına dayanarak onun ne denli marifetli biri olduğunu anlatıyor. Clarridge'in uzun süre CIA'in İstanbul istasyon şefliğini yaptığını belirten Yetkin'e göre bu kişi çok büyük işler başarmış gözüküyor. Bu işler arasında şunlar sayılıyor:

a) 1962'de Hindistan'ın ve Güney Asya'nın komünistlerin eline geçmesini engellemek.

b) Türkiye'deki sol eğilimli öğrenci hareketini Moskovacı-Pekinci diye ikiye ayırmak.

c) Ekim 1973'deki Arap-İsrail savaşı sonrasında, Filistinli gruplara karşı bütün Amerikan operasyonlarını yönetmek.

d) İtalya'da Komünist Partisi'nin, Hristiyan Demokrat hükümet üzerindeki tehdidini ortadan kaldırmak.

e) Nikaragua'daki Sandinista rejimine karşı yürütülen operasyonlarda yer almak.

Bu savların tümüyle temelsiz olduğu söylenemez. Nitekim, Ronald Reagan'ın ikinci başkanlığı döneminde, 1985-87 yılları arasında yaşanan İran-Kontra skandalında ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nde yer alan ve bu skandalın baş aktörlerinden biri olan Yarbay Oliver North, Clarridge için şunları söylüyordu: Dewey Clarridge, hemen hemen her yerde bulunmuş ve yapmadığı kalmamış bir usta casustu. (Under Fire, An American Story/ Ateş Altında, Bir Amerikan Öyküsü, New York, HarperCollins, 1991, s. 221)

Ancak, -etkinlikleri gizlilik perdesi altında saklı ve dolayısıyla abartılmaya çok elverişli olan- istihbarat elemanlarının başarılarını ya da sözde başarılarını, bu kişilerin kendi ağızlarından ve kendi kalemlerinden çıkanlara göre değerlendirmek yanıltıcı olabilir. Ve bu örnekte göreceğimiz gibi oluyor da. Clarridge'in yukarda aktardığım başarıları üzerinden gidersek şunları söyleyebiliriz.

1960-64 yılları arasında Hindistan'da görev yapan Clarridge'in, 1962'de seçimleri sırasında bu ülkenin ve dahası tüm Güney Asya'nın komünistlerin eline geçmesini engellediği yolundaki savı, tam bir peri masalı ya da kuyruklu bir yalandır. Clarridge'in anılarına dayanan Yetkin bu konuda aynen şöyle diyor:

1962 yazında Clarridge Hindistan'ın Madras şehrine istasyon şefi olarak atanır. Seçimler yaklaşmaktadır ve Komünist Parti'nin kazanacağı kesin gibidir. Bu, ABD'nin Sovyetler'e karşı Soğuk Savaş'ta Güney Asya'yı tamamen kaybetmesi demektir.

Ama bir yandan Moskova-Pekin arasında anlaşmazlık başgöstermiştir ve Amerikan istihbaratı Madras'taki Komünist Parti il örgütünün, Yeni Delhi merkeze tepki olarak Çin yanlısı, Maocu eğilimler taşıdığını saptamıştır. Clarridge bir operasyon planı yapar. Çin Komünist Partisi'nden geliyormuş gibi mektuplar, makaleler göndermeye başlar Madras il örgütüne Başarılarınızı takdirle izliyoruz' tadında. Çin asıllı bir CIA ajanıyla Madras'lı komünist liderler, sanki Pekin'den gönderilmiş gibi gizli buluşmalara giderler. Lafi uzatmayalım, kısa süre içinde, Mao'nun haberi bile olmadan dünyanın ilk Maocu komünist partisi, yani Hindistan Komünist Partisi-Marksist Leninist (IKP-ML) tamamen CIA yönlendirmesiyle kurulur. Bölünen komünistlerin

kaybettiği seçimi Kongre Partisi kazanır.

Dedektif romanlarını anımsatan bu pasajlarda okurun kafasından aşağı adeta bir yığın yalan ve/ ya da yanlış bilgi boca edildiğini görüyoruz. Bunları sırayla ele alalım.

1962'de Hindistan'da hem ülke çapında ve hem de eyaletler düzeyinde seçimler vardı. Her iki seçimi de Hindistan'ın o zamanlar en büyük partisi olan Hint Ulusal Kongresi (=Indian National Congress) açık arayla kazanmıştı.

Hindistan Komünist Partisi, ne ülke çapında iktidara adaydı ve ne de başkenti Madras olan Tamil Nadu eyaleti düzeyinde. Ülke çapında yapılan seçimlerde Hint Ulusal Kongresi oyların yüzde 44.72'sini almış ve 361 milletvekili çıkarmıştı. İkinci sırada yer alan Hindistan Komünist Partisi (=HKP) ise oyların sadece yüzde 9.94'ünü almış ve 29 milletvekili çıkarabilmişti.

Aynı yıl Tamil Nadu eyaletinde yapılan eyalet seçimlerinde ise Hint Ulusal Kongresi oyların yüzde 46.14'ünü alır ve 139 milletvekilliği kazanırken, ikinci sıraya oturan Dravida Munnetra Kazhagam (=Dravid İlerleme Federasyonu) oyların yüzde 27.10'unu almış ve 50 milletvekilliği kazanmıştı. Bu seçimlerde oyların sadece yüzde 7.72'sini alan ve 2 milletvekilliği kazanan HKP ise, gene oyların 7.82'sini alan ve 6 milletvekilliği kazanan Swatantra Partisi'nin ardından dördüncü olabilmisti. Dolayısıyla Yetkin'in yukarda aktardığı öykü,

yani Clarridge'in, Moskova-Pekin anlaşmazlığı üzerinden Hint komünistleri arasında bir bölünme oluşturduğu ve Kongre Partisi'nin, yani Hint Ulusal Kongresi'nin seçimi ancak bu yolla kazandığı savının tam bir hayal ürünü olduğu ve gerçeklerle uzaktan yakından bir ilgisinin bulunmadığı ortada.

Ama bu öyküdeki yanlış ve yalanlar bu kadar değil dahası var. Evet, Hindistan Komünist Partisi ve ondan kopan örgütler bir dizi bölünme yaşadılar. Ancak 1962'de böyle bir bölünme yoktu. HKP'nin yaşadığı ilk bölünme Kasım 1964'de yaşandı. Bu tarihte Mao Zedung'un görüşlerini savunan kanat HKP'nden ayrıldı ve HKP (Marksist)'i kurdu. Nisan 1969'da ise, Çaru Mazumdar'ın

önderlik ettiği devrimciler HKP (Marksist)'den ayrıldılar ve özü kirlardan kentlerin kuşatılması olan Maoist stratejiyi esas alan HKP (M-L)'i kurdular.

Dolayısıyla ne HKP (M)'nin ve ne de HKP (M-L)'nin kurulmasının, HKP'nin 1962 seçimlerinde yaşadığı yenilgiyle bir bağlantısı var. Aslında, bu sonuca yenilgi demek de doğru değil. Değil çünkü HKP, 1962 seçimlerinde belki de tarihinin en iyi sonucunu almıştı. Bu parti 1952 seçimlerinde oyların yüzde 3.29'unu alırken, bu rakam 1957'de yüzde 8.92, 1962'de yüzde 9.94 ve 1967'de yüzde 5.11 oldu. Yani Clarridge'nin ve onun yalancısı Yetkin'in anlattığının tersine HKP parlamento düzeyinde bile hiçbir zaman büyük ve belirleyici konumda bir parti olmamıştı. Daha sonraki yıllarda Hindistan komünist

hareketinde başka bölünmeler de yaşandı ama bu bölünmeler konumuzla doğrudan ilgili değil.

Clarridge'in içi boş övünmelerine kanan Murat Yetkin'in ve onun yazısını onayarak aktaran Hasan Tezcan'ın bir başka hatası ise şu: Reformist ve parlamentarist bir çizgi izleyen HKP'nin 1962'de iktidara gelmiş olması halinde ne Hindistan ABD'nden kopacak ve ne de ABD Sovyetler'e karşı Soğuk Savaş'ta Güney Asya'yı tamamen kaybedecekti. O yıllarda, Batı bloku ile Sovyet bloku arasında görece dengeli bir dış politika izleyen Hindistan, Bloksuzlar Hareketinin başını çeken ülkelerden biriydi. Hruşçov kliğinin yönettiği Sovyetler Birliği'nin barış içinde birarada yaşama politikasını benimseyen HKP'nin seçim yoluyla iktidara gelmesi halinde de varolan ekonomik ve siyasal statükoyu bozma ve Hint büyük burjuvazisinin ve büyük toprak sahiplerinin stratejik yönelimine aykırı bir rotaya girme olasılığı olmadığı gibi böyle bir iddiası da yoktu.

Şunu da ekleyebiliriz: Güney Asya Hindistan'dan ibaret değil. Bir an için bir süper devletin şu ya da bu yolla Hindistan'ın denetimini eline geçirdiği yolundaki uçuk hipotezin gerçekleştiğini kabul edelim. Bundan nasıl olur da Güney Asya'da yer alan diğer ülkelerin (Pakistan, Sri Lanka, Nepal, Butan, Maldivler ve Afganistan) hepsinin komünistlerin eline geçeceği ya da geçebileceği sonucuna varılabilir?

Clarridge'in, yukarda maddeler halinde sıraladığım diğer başarı öykülerine gelince Bu bayın 1968-73 döneminde Türkiye'de ve 1979-81 döneminde İtalya'da CIA istasyon şefi olarak görev yaptığı, 1981-84 döneminde CIA'n Latin Amerika bölümünün başında bulunan bu kişinin 1980'lerin ilk yıllarında Nikaragua'daki Sandinista rejimine karşı yürütülen kontra eylemlerini yönettiği doğru. Hatta onun 1981'de Papa II. Jean Paul'e karşı gerçekleştirilen suikastte Türk Kontrgerillasıyla birlikte rol almış olabileceğini de tahmin edebiliriz. Ancak bu bayın,

a) Türkiye'deki sol eğilimli öğrenci hareketini Moskovacı-Pekinci diye ikiye ayırmada,

b) Ekim 1973'deki Arap-İsrail savaşı sonrasında, Filistinli gruplara karşı bütün Amerikan operasyonlarını yönetmede,

c) İtalya'da Komünist Partisi'nin, Hristiyan Demokrat hükümet üzerindeki tehdidini ortadan kaldırmada vb. baş rolü oynadığı türünden savların da ya birer kent söylencesi olduğu ya da büyük/ çok büyük bir abartma payı taşıdığı rahatlıkla söylenebilir. Burada bu savları tek tek ele alıp tartışmayacağım.

Ancak bizleri ilgilendirdiği için Clarridge'in, Türkiye devrimci gençlik hareketinin 1960'ların sonlarında Moskovacı-Pekinci diye ikiye ayrılmasını

sağladığı yolundaki savını ele almamak olmaz.

Benim gibi o dönemi yaşayanlar ve/ ya da onu kitaplardan ve diğer belgelerden öğrenenler şunu çok iyi bilirler: Türkiye’de, esas olarak üniversite öğrencileri arasında 1960’ların ilk yarısından itibaren başlayan devrimcileşme sürecinin önemli bir durağı 1965’de FKF’nun (=Fikir Kulüpleri Federasyonu) kurulmasıydı. Anti-emperyalist ve reformist ve bir nitelik taşıyan FKF, - reformist olmakla birlikte Moskova çizgisinde olmayan- Türkiye İşçi Partisi’ne yakın duruyordu. 1968’de dünyada olduğu gibi Türkiye’de de üniversitelerde boykot ve işgal eylemlerinin başlaması FKF’indeki reformist ve radikal eğilimler arasındaki çelişmeyi keskinleştirdi. Bu çelişmeye Türkiye devrim stratejisine ilişkin farklılıklar da eşlik ediyordu. TİP (=Türkiye İşçi Partisi) ve FKF’nun ona yakın öğeleri parlamenter yoldan erişilecek bir sosyalist devrimi savunurken sokaklarda polise, gericilere, siyasal iktidara ve ABD emperyalizmine karşı direnişi ve savaşımı esas alan çoğunluğu bir milli demokratik devrimi savunuyordu. Bu koşullarda, Ocak 1969’da yapılan Üçüncü Kurultayında FKF’nun denetiminin milli demokratik devrimi savunan ve gençliğin devrimci dinamizmine dayanan tarafın eline geçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ekim 1969’da yapılan Olağanüstü Kurultayı’nda ise FKF’nun adı Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, kısaca Dev Genç olarak değiştirilecekti.

1969’dan itibaren Türkiye kapitalizminin yeni bir ekonomik ve siyasal bunalıma sürüklenmesi, egemen sınıflar cephesinde yeni parçalanmalara ve bir dizi yeni gerici partinin doğuşuna (Demokratik Parti, Milli Nizam Partisi, Cumhuriyetçi Parti, Milli Güven Partisi gibi) yol açmıştı. Bu süreçte, Dev Genç içinde örgütlenmiş olan devrimci gençler anti-emperyalist eylemlerin yanı sıra, işçi ve köylü kitlelerinin yurt çapında giderek yaygınlaşmaya başlayan eylemlerine daha da geniş ölçüde katılmaya başlamışlardı. Giderek yönetemez hale gelen gerici Adalet Partisi iktidarının devrimci gençlere yönelik saldırılarını ve polis terörünü arttırdığı, yeni kurulan Milliyetçi Hareket Partisi’nin, yani sivil faşist hareketin örgütlenmesini, silahlanmasını ve devrimci gençliğe saldırılarını yoğunlaştırdığı ve ordu içinde cuntaların oluşmaya başladığı 1969 sonrası, aynı zamanda devrim stratejisi tartışmalarının da yaygınlaştığı bir dönem olacaktı.

Konumuz açısından önemli olan şu: Gerek FKF’nun 1968-69’da yerini Dev Genç’e bırakması sırasında ve gerekse özellikle 1970-71 dönemecinde Dev Genç içinde meydana gelen ayrışmalar bir Moskova-yanlılığı/ Pekin-yanlılığı temeline dayanmıyordu. FKF’nun yerini Dev Genç’e bırakması sırasında yaşanan tartışmalar biçimsel olarak bir sosyalist devrim- milli demokratik

devrim tartışması gibi gözükse de özünde parlamentarizm/ reformizm çizgisi ile radikal devrimcilik çizgisi arasındaki karşıtlığa dayanıyordu. 1970-71 dönemecine gelindiğinde devrimci gençlik saflarında Moskova-yanlısı bir kanat yok gibiydi. Bunun esas nedeni TİP'nin yolunu izleyen gençlerin, devrimci gençlik hareketi içinde hemen hemen hiçbir etkisinin kalmamasıydı. Yasadışı konumda olan ve ciddiye alınabilir bir varlığı bulunmayan TKP sayılmazsa, 1969'a kadar Türkiye'de zaten açıkça Moskovacı diye nitelenebilecek bir parti ya da hareket te yoktu. Böylesi bir niteliğe sahip ilk parti 1969 sonrasının TİP olacaktı yani Sovyetler Birliği'nin 1968'de Çekoslovakya'yı işgal etmesinin ardından başlayan tartışmalar sonucunda Mehmet Ali Aybar'ın parti genel başkanlığından ayrılması üzerine, yönetimi Behice Boran ve arkadaşlarının eline geçen TİP. Demek ki Türkiye sol hareketinin 1969 sonrası ayrışma ve bölünmeleri de Moskova-Pekin ayrılığı temeline dayanmıyordu. Bunun tek istisnası, 1970'in ortalarından itibaren Pekin-yanlısı bir çizgiyi savunmaya başlayan ve 1972'de içinden Kaypakkaya'nın önderlik ettiği TKP (M-L) örgütünü doğuracak olan Proleter Devrimci Aydınlik çevresi oldu. Ancak, devrimci gençlik hareketinin daha büyük bir bölümünü kucaklayan, 1970'lerin başlarından itibaren THKO ve THKP-C'ni kuran ve daha çok Küba devriminden ve Latin Amerika'daki Küba yanlısı diyebileceğimiz gerilla hareketlerinden etkilenen ya da esinlenen kadrolar da Moskovacı değildiler. Bu bakımdan Clarridge'in ve onun anlattıklarını sorgulama gereği duymayan Yetkin'in bu konuya ilişkin değerlendirmeleri de hem yanlış, hem sığ ve hem de yaşanan gerçeklerden kopuktur.

Bu koşullarda Clarridge'in övündüğü bu başarısı, yani Türkiye'deki sol eğilimli öğrenci hareketini Moskovacı-Pekinci diye ikiye ayırdığı yolundaki savı da her bakımdan yanlıştır ve içi boş bir böbürlenmenin ötesine geçememektedir. Onun gerek Hindistan'da ve gerekse Türkiye'de elde ettiğini ileri sürdüğü başarılarına ilişkin övünmeleri, özel olarak Hindistan ve Türkiye siyasetini ve genel olarak siyaseti iyi kötü bilen insanların dudaklarında alaycı bir gülümsemenin oluşmasını sağlayabilir ancak. Tabii bu, 1968-73 yılları arasında CIA'in İstanbul istasyon şefi olarak görev yapmış ve MİT Müsteşar Yardımcısı Hıram Abas'ın yakın dostu olmuş olan bu kişinin Türkiye siyasetini tanımadığı, Türk devleti, Kontrgerillası, istihbaratı, politikacıları ve faşistleriyle ilişkileri temelinde Türkiye'de başka hayırlı işler yapmadığı anlamına gelmez. Ancak, Türkiye'deki sol eğilimli öğrenci hareketini Moskovacı-Pekinci diye ikiye ayırma gibi Clarridge'nin, hatta CIA'in boyunu aşan bir hayali başarının, bu hayırlı işler arasında yer almadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Şunu da anımsatayım: Mehmet Ali Ağca adlı faşistin Abdi İpekçi'yi öldürmek suçundan ötürü Maltepe Askeri Cezaevi'nde yatmaktayken 23 Kasım 1979'da Türk Kontrgerillası tarafından cezaevinden çıkarılıp Avrupa'ya götürüldüğü, orada barınması ve yerleşmesinin sağlandığı, Roma'ya götürüldüğü ve gene orada 13 Mayıs 1981'de Papa II. Jean Paul'e karşı bir suikast gerçekleştirdiği biliniyor. CIA ve diğer Batılı istihbarat örgütlerinin inat ve ısrarla Bulgar ve Sovyet istihbarat örgütlerinin üzerine yılmaya çalıştığı bu suikastin gerçekleştiği sırada Duane Clarridge de -Vatican City'nin de bir parçasını oluşturduğu- Roma'da görev yapmaktaydı.

Yetkin'in köşe yazısında sunulan ve çok becerikli ve usta da olsa Clarridge gibi bir istihbarat elemanının büyük bir sol hareket ya da partide (1960'ların başlarında Hindistan Komünist Partisi'nde ya da 1960'ların sonlarında Türkiye'deki devrimci gençlik hareketinde olduğu gibi) ideolojik temellere dayalı bir bölünmeyi örgütleyebileceği savı hiç de gerçekçi değil hatta bu savın kendisinin bir dezenformasyon ve psikolojik savaş ögesi olduğunu bile söyleyebiliriz. Sınıf düşmanının bazı yetenekli elemanlarının devrimci örgütlere sızması, hatta bu örgütlerin rotasını bir ölçüde etkilemesi elbette olanaklı. Dahası tarihsel deneyim, bireysel devrimci şiddet eylemlerine sıkça başvuran örgütler söz konusu olduğunda böylesi sızmaların daha kolay olduğunu da gösteriyor. Çarlık Rusyası ve Türkiye'de silahlı savaşımı esas alan örgütlerin bazıları bu acı deneyimin yıkıcı sonuçlarını yaşadılar ve belki de yaşamayı sürdürüyorlar.

Propaganda sanatı ya da bilimi, doğrularla yanlışları birlikte ve birbirine karıştırarak sunmanın, düpedüz yalan söylemekten daha ya da çok daha etkili bir dezenformasyon metodu olduğunu söyler. Çünkü ikincisinin inandırıcılık düzeyi çok düşük iken bazı doğruları içeren birincisi, siyasal bakımdan uyanık olmayan ya da bilgi birikimi sınırlı insanları şu ya da bu düzeyde etkileyebilir. Bu bağlamda dünyanın pek çok yerindeki Maoist örgüt ve hareketlerin CIA, yani Clarridge gibi istihbarat elemanları ve onların şefleri tarafından kurulduğu yolundaki savın son derece hatalı ve subjektif olduğunu belirtmek isterim. Yinelemek gerekirse yerli ve gerekse yabancı istihbarat örgütlerinin devrimci örgütlere sızmaları, onları hatalı eylemler yapmaya teşvik ettiklerini ve hatta bazı durumlarda onların yönetim kademesi içinde yer almayı başardıkları biliniyor. Devrimci örgütlerin yaşamsal önem taşıyan bu konuya ilişkin uyanıklıklarını arttırmaları ve bu bağlamda uluslararası deneyimi incelemelerinin çok önemli olduğunu da söylemek gerekiyor. Ama bu olumsuz örneklerden yola çıkarak Maoist hareket ve partileri ya da onların tümünü suçlamak, hem haksız ve hem de aptallara özgü bir yaklaşım olur. Bu tür

örneklerin yaşanmış olması, Clarridge'nin ve onun yalancısı Yetkin'in anlattığı gerici peri masallarına inanmamızı gerektirmiyor.

Clarridge'in bu konuyu ele alış tarzının ve bu arada okuyucularına verdiği üstü örtülü mesajın emperyalist burjuvazi ve onun istihbarat örgütleri açısından şöyle çok önemli bir amacı da var. O da, dünyanın efendilerinin çok, çok ama çok güçlü oldukları, onların herkesi her an izlemekte ve denetim altında tutmakta oldukları ve onlardan habersiz hiçbir şey yapılamayacağı duygusunu kabul ettirmek ve zihinlere yerleştirmektir. Böylesi bir anlayışın kabulü ve yerleşmesinin, dünyadaki haksız ve gerici statükoya şu ya da bu ölçüde karşı koymak isteyen insanlar üzerinde nasıl bir olumsuz, kadereci ve pasifize edici etki yaratacağı tahmin edilebilir.

Bu yazının başında, Murat Yetkin'in köşe yazısını sunan Hasan Tezcan'ın, Clarridge'in ve Yetkin'in mesajını desteklemekle birlikte yetersiz bulduğuna ve buraya Çin haricinde MAOcu partilerin kurucusu CIA ! ibaresini eklediğine işaret etmiştim. Bunu söylemek Hindistan'da Çaru Mazumdar'ın kurduğu HKP (M-L)'ni, İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP (M-L)'ni, Tayland'da, Filipinler'de, Birmanya'da vb. yıllardır, hatta onyıllardır, genellikle ABD emperyalizmi tarafından desteklenen yerel gerici/ faşist rejimlere karşı savaşıyor bu ve benzer örgütlerin yaratıcısının da CIA olduğunu ve dolayısıyla bu örgütlerin liderlerinin de CIA ajanı olduklarını söylemek anlamına geliyor. Yani burada, herhangi bir biçimde eleştiri sözcüğünün kapsama alanına asla sığmayan bir tutumla karşı karşıyayız. Devrimciler arasında en sert ve en acı tartışma ve eleştiriler olabilir ve yer yer olmalıdır da ama Tezcan bu sınırı aşmakta ve Maoist hareket ve partilerin tümünü düşman kategorisi içine yerleştirmektedir. Tabii bu gerici ve düşmanca saptamanın sorumluluğu sadece Hasan Tezcan'la sınırlı kalmaz ve kalamaz Tezcan'ın bu mesajını yayan 10 Eylül-1920 (TKP)-İLD/ İKD/ ÇIRAK-DER/ BİRLİK DAYANIŞMACILAR adlı kapalı grubun sahip ve yöneticilerini de kapsar.

Ben bu dil, üslup ve yaklaşımın son derece yanlış olduğu ve özeleştirisi de verilmek kaydıyla gecikmeden terk edilmesi gerektiği kanısındayım. Yanlışlığı apaçık olan bu yolda ilerlemekte diretme ancak, Türkiye devrimci hareketinin 1970'lerin ikinci yarısında yaşadığı ve yer yer şiddete başvurmayı da içeren sekte ve yıkıcı deneyimi bugün bir kez daha yaşama ve yaşatma niyeti ve çabası olarak yorumlanabilir.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln

üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)